

РЕШЕНИЕ

№ 438

гр. Благоевград, 21.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ЧЕТВЪРТИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на тридесети юни през две
хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Николай Грънчаров

Членове: Владимир Ковачев
Атанас Иванов

при участието на секретаря Анастасия Фотева
като разгледа докладваното от Николай Грънчаров Въззивно гражданско
дело № 20221200500358 по описа за 2022 година

и за да се произнесе взе в предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Постъпила е пред съда въззивна жалба от В. Д. Г., от гр. Благоевград, ж.к. „А.М.“, бл. 7, ет. 1, ап. 1, чрез адв. В.У., срещу Решение № 92/25.02.2022г., постановено по гр.д. № 2473/2021г. по описа на РС Благоевград, с което е отхвърлен предявения установителен иск с правно основание чл. 439 от ГПК.

Навадени са оплаквания за неправилност и незаконосъобразност по отношение на обжалваното решение на РС Благоевград, като постановено в противоречие със събраните доказателства по делото, както и с установената трайна съдебна практика.

Навадени са с въззивната жалба доводи за извършени редица действия от органите на съда и от съдебния изпълнител, които прекъсват давността за вземането на „К.И.И.“ ЕАД срещу В. Д. Г.:

-на дата 11.06.2014г. е издаден изп. лист по ч.гр.д. № 976/2014г. на РС Благоевград;

-на дата 16.03.2015г. е образувано изп. дело № 221/2015г. на ЧСИ В.Т. и са дадени и правомощията по чл. 18 ЗЧСИ;

-на дата 15.02.2018г. е депозирана молба за конституиране на нов взыскател с приложен договор за цесия, с която молба са дадени правомощията по чл. 18 от ЗЧСИ;

-на дата 27.09.2021г. е наложен запор върху банковите сметки и трудовото възнаграждение

на длъжника.

Изложени са доводи с въззивната жалба, че дори и да се приеме че ТР № 2/26.06.2015г., постановено по тълк. дело № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС, с което се отменя ППВС № 3/18.11.1980г., има действие занапред и действия след неговото издаване/26.06.2015г./ и до тогава давността е била спряна поради образуването на изп. дело № 221/2015г. на ЧСИ В.Т., тъй като по делото не са предприемани прекъсващи давността действия, то изпълнителното дело е било прекратено поради перемпция.

Поддържа се с въззивната жалба че с подаване на молбата за конституиране на нов взыскател, с която с дадени правомощия по чл. 18 от ЗЧСИ на съдебния изпълнител по образуването изп. дело № 221/2015г., давността е прекъсната и е започнала да тече нова давност, тъй като не е бил изминал срок по- дълъг от 5 години от предходното същинско действие на ЧСИ- образуването на изпълнителното дело на 16.03.2015г.

С въззивната жалба са изложени правни доводи, като се поддържа че съгласно Решение № 37/24.02.2021г. по гр.д. № 1747/2020г. по описа на IV г.о. на ВКС, когато е направено от взыскателят искане за извършване на ново изпълнително действие, макар и по едно прекратено поради перемпция изпълнително дело, то това действие е валидно и също прекъсва срока на давността.

Основният правен довод изведен с въззивната жалба, въз основа на която е образувано настоящото дело е че след прекратяването на изпълнителното дело по право поради перемпция и на осн. чл. 433 ал.1 т. 8 от ГПК, е без правно значение какви изпълнителни действия са били извършени преди настъпването на перемпцията, тъй като същите се заличават с обратна сила и все едно не са били извършени./Решение № 285 от 06.10.2015г. по гр.д. № 1953/2015г., IV г.о. на ВКС/ Развити са съображения, че ако е налице прекратяване на изпълнителното производство поради перемпция, тогава няма да има каквито и да е било валидни изпълнителни действия по смисъла на т. 10 от ТР № 2/26.06.2015г., постановено по тълк. дело № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС и погасителната давност никога няма да е била прекъсвана по време на висящността на осн. чл. 116 б. „в“ от ЗЗД.

Поради изложеното поддържа се с въззивната жалба от жалбоподателят, чрез неговия пълномощник, че и последното във времето същинско изпълнително действие- налагане на запор върху банковите сметки и трудовите възнаграждения на длъжника от 27.09.2021г.- не е валидно и не може да прекъсне давността, тъй като последното валидно изпълнително действие от преди това е образуването на изпълнителното дело на 11.06.2014г., поради което изтичането на 5 годишния срок на давността е настъпило към 11.06.2020г., т.е. към момента на налагането на запора, вземането е било вече погасено по давност.

Не се споделят от жалбоподателят във въззивната жалба, доводите на първоинстанционния съд, развити в мотивите към обжалваното съдебно решение на РС Благоевград- че насрочените описи от ЧСИ, които в следствие не са били извършени, поради невнасяне на дължимите авансови такси от страна на взыскателя са действия които следва да се считат за

валидни изпълнителни действия, прекъсващи срока на давността./в тази насока Решение № 37/24.02.2021г. по гр.д. № 1747/2020г. по описа на IV г.о. на ВКС/

При изложените съображения, иска се от въззивния съд да отмени решението на РС Благоевград като неправилно и незаконосъобразно и да постанови ново, с което да уважи предявения от ищеца установителен иск по чл. 439 от ГПК, като доказан и основателен.

Претендират се и разносните пред двете съдебни инстанции.

В предвидения по чл. 263 ал.1 ГПК двуседмичен срок, по делото е постъпил писмен отговор от „К.И.И.“ ЕАД; ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., чрез пълномощника юрк. Н.В., с който се оспорва депозираната въззивна жалба от В. Д. Г., като допустима, но по съществото си неоснователна.

Поддържа се с писмения отговор, че обжалваното решение на РС Благоевград е постановено в съответствие с материалния и процесуалния закон, както и с тълкувателната практика на съдилищата в съответствие с приетите становища на ВКС.

Излагат се съображения, че първоинстанционният съд правилно е приел че ТР № 2/26.06.2015г., постановено по тълк. дело № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС, следва да се прилага във времето след неговото постановяване, като преди това релевантно по съществените въпроси за настоящия казус е действието на ППВС № 3/18.11.1980г. Така съставът на РС Благоевград правилно е приел, че при приложението на ППВС № 3/18.11.1980г., погасително давност относно вземанията не е текла. Поддържа се, че това съответства и на практиката на Европейския съд за правата на човека по приложението на чл. 6, пар. 1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи. Развити са съображения, че принципно от момента на приемането на ново тълкувателно решение, които са постановени от ВКС, същото има обратно действие, но не и в хипотезата, когато спрямо същата тълкувателна разпоредба, вече е било постановено задължително тълкуване, а същото в последствие се изменя или отменя с новото тълкувателно решение.

В тази връзка цитира с отговор на въззивната жалба- приетите разрешения с Решение № 170/17.09.2018г. на ВКС, по гр.д. № 2382/2017г. на IV г.о. на ГК и Решение № 252/17.02.2020г. на ВКС по гр.дело № 1609/2019г. на III г.о. на ВКС.

При така развите правни доводи с отговора на въззивната жалба, застъпва се становището че по отношение на настоящия казус приложимо до приемането на т. 10 от ТР № 2/26.06.2015г., постановено по тълк. дело № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС на 26.06.2015г. е приетото с ППВС № 3/18.11.1980г.- че считано от датата на настъпване на перемпцията по чл. 433 ал.1 т. 8 от ГПК, започва да тече нова погасителна давност. Последната отново подлежи на спиране или прекъсване и доколкото са реализирани хипотезите на чл. 116 от ЗЗД, материалното право продължава да съществува.

Изказва се становище от процесуалният пълномощник на въззиваемото „К.И.И.“ ЕАД, че в тази връзка следва да се направи категорично разграничение между перемпционния срок по смисъла на чл. 433 ал.1 т. 8 от ГПК и давностния срок, каквото разграничение е дадено и в Решение № 37/24.02.2021г. по гр.д. № 1747/2020г. по описа на IV г.о. на ВКС. Ето защо

когато е направено искане от взыскателят за приложението на нов изпълнителен способ след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ- той дължи подчинение на представения пред него оригинал на изпълнителен лист. Тогава единствената последица от настъпилата перемпция е, че ЧСИ е длъжен да образува ново изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. Новото искане на взыскателят в този случай задължително прекъсва срока на давността, независимо дали съдебният изпълнител е образуван ново изпълнително дело. Необразуването на ново изпълнително дело в този случай с нищо не вреди на кредитора, нито ползва или вреди на длъжника, а е само основание за дисциплинарна отговорност на ЧСИ, поради несъбиране на дължимата такса и нарушаване на канцеларските правила по образуването и воденето на изпълнителни дела. В цитираното решение ясно е посочено, че перемпцията е без правно значение за прекъсването на давността.

Поради изложените съображения, категорично се възразява от пълномощника на въззиваемото дружество срещу становището, застъпено при доводите с въззивната жалба- че при настъпване на перемпция по дадено изпълнително дело, всички предприети до перемпцията по него изпълнителни действия се обезсилват с обратна сила. Следва да се прави разграничение между перемпцията и давностния срок, тъй като единият е процесуално правен институт, а други материалноправен.

При изложените съображения, иска се от съда да остави въззивната жалба на В. Д. Г. без уважение, като въззивният съд остави в сила обжалваното решение на РС Благоевград като правилно и законосъобразно.

Претендират се разноси за юрисконсултско възнаграждение на осн. чл. 78 ал 8 от ГПК и във вр. с чл. 37 ал.1 от Закона за правната помощ, в размер на 300лв.

Направено е с отговора на въззивната жалба и възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на насрещната страна, съобразно фактическата и правна сложност на делото, на осн. чл. 78 ал.5 от ГПК.

Съдът при проверката си в закрито заседание по реда на чл.267 във вр. с чл. 262 ГПК намира подадената въззивна жалба за допустима като подадена в срока за обжалване, от легитимирана страна с правен интерес, срещу валиден съдебен акт, подлежащ на въззивно обжалване и последващ съдебен контрол. Същата е редовна и отговаря на изискванията на закона за форма и съдържание.

Подадения отговор на въззивната жалба от насрещната страна- „К.И.И.“ ЕАД, е своевременно депозиран по делото, от надлежна страна за подаване на отговор на въззивна жалба, като е редовен с оглед на изискванията за съдържание.

За насроченото пред въззивната съдебна инстанция открито съдебно заседание, страните са редовно призовани, като не изпращат представител или процесуален представител. С писмени становища, поддържат се становищата, изведени с въззивната жалба и отговора към нея.

Претендират се от страните разносните направени пред въззивната инстанция.

Пред въззивната инстанция не са събирани нови доказателства.

Благоевградският окръжен съд в решаващия състав, след като анализира и обсъди събраните доказателства от първоинстанционния съд поотделно и в тяхната съвкупност и като взе в предвид доводите на страните, в рамките на компетентността си на въззивна инстанция, съобрази следното:

Производството по делото е образувано въз основа на ИМ от В. Д. Г., ЕГН *****, с адрес гр. Благоевград, ж.к. А.М., бл. 7, ет. 1, ап. 1, чрез адв. В.У., срещу „К.И.И.“ ЕАД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр. С., п.к. 1336, р-н Л. бул. П.В. № 21, Б.Ц. „Л.“, ет. 2.

С исковата молба се иска да бъде постановено решение, с което да се признае за установено, че В. Д. Г., ЕГН *****, не дължи по отношение на ответника общо сумата от 1 654,32лв. представляваща сумите по изпълнителен лист от дата 11.06.2014г. издаден по ч.гр.д. № 976/2014г. по описа на РС Благоевград, както следва: - сумата от 752,98лв. представляваща главница по предоставен кредит; - сумата от 354,63лв. представляваща законната лихва считано от датата на депозиране на заявлението по чл. 410 ГПК - 15.05.2014г. до датата на депозиране на настоящата искова молба; - сумата от 127,57лв. представляваща такса за обработка на кредит; - сумата от 94,14лв. представляваща мораторна лихва за периода от 04.01.2013г. до 25.04.2014г.; - сумата от 325 лв. представляваща разноски и юрисконсултско възнаграждение; като всички гореописани суми са предмет по изп. д. № 221/2015 г. на ЧСИ В.Т..

Твърди се в исковата молба, че срещу длъжника В.Г. има образувано изп.д. № 221/2015 г. на ЧСИ- В.Т..

Същото е образувано по молба на „Б.П.П.Ф.“, ЕИК *****, подадена на 16.03.2015г., въз основа на издаден изп. лист от РС Благоевград, издаден на 11.06.2014г., по ч.гр.д. № 976/2014г. по описа на съда. Сочи се с ИМ пред първоинстанционния съд, че по-късно по изпълнителното дело е подадена молба с приложен договор за цесия от дата 03.08.2016г., с искане за конституиране на цесионера като страна в изпълнителното производство. Във връзка с така подадената молба, на 27.02.2019г. е конституиран нов взыскател по изп. дело № 221/2015г. на ЧСИ В.Т., а именно "К.И.И." ЕАД, ЕИК *****.

С ИМ въз основа на която е образувано настоящото дело са неведени твърдения, че на дата 27.02.2019г. е издадено уведомление за насрочване на опис на движими вещи на длъжника за дата 13.05.2019г., като за насрочената дата, описът не е бил извършен и е бил отложен, поради неплащането на дължимите авансови такси от взыскателя. На дата 07.06.2019г. отново е издадено уведомление за насрочване на нов опис на движими вещи за дата 05.08.2019г., който отново не се е състоял и е бил отсрочен, поради неплащането на дължимите такси от взыскателя.

Сочи се с ИМ, че на 01.07.2021г. е постъпила молба за налагане на заповед за трудово възнаграждение и банкови сметки на длъжника, като във връзка с това на дата 03.08.2021г. е изготвено заповедното съобщение.

С исковата молба се поддържа пред първоинстанционния съд, че длъжника В. Д. Г.- не дължи сумите установени с горесцитирания изпълнителен лист и за които е било образувано изп. дело № 221/2015г. на ЧСИ В.Т., тъй като същите се явяват погасени по давност.

Поддържа се становище от ищцовата страна, че подаването на молба за образуването на изп. дело, както и молбата с искане за конституиране на нов взыскател поради сключване на договор за цесия, не следва да се взимат предвид, тъй като същите не са изпълнителни по своя характер и не прекъсват погасителната давност, като точно са изброени изпълнителните действия, които прекъсват давността в т. 10 от Тълкувателно решение № 2/26.06.2015г. на ВКС. Подаването на молба за насрочване на опис, както и самият опис на движими вещи по принцип са действия, които прекъсват давността. В настоящият случай обаче тези действия се явяват невалидни и не прекъсват давността, тъй като и двата насрочени описи не са се състояли и са били отсрочени от съдебния изпълнител. Отговорността за това е на взыскателя, тъй като същият не е заплатил дължимите такси за тока поисканите действия.

Излагат се с ИМ правни съображения, че съгласно чл. 116 ал. 3 ЗЗД, давността се прекъсва с предприемане на съответното действие за принудително изпълнение. С т. 10 от ТР № 3 2/2013г. от 26.06.2015г. на ОСГТК на ВКС е прието, че нова погасителна давност за вземанията започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие.

Сочи се с ИМ, депозирана пред РС Благоевград, че на 03.08.2021г. е наложен запор върху трудовото възнаграждение и банковите сметки на длъжника. Описаните действия са принудителни по смисъла на закона и годни да прекъснат давността, но същите не са прекъснали давността, тъй като са предприети след като вече е била изтекъл 5г. давностен срок съгласно чл. 110 ЗЗД, който е започнал да тече от датата на последното валидно прекъсващо давността действие, а именно издаването на изп. лист от дата 11.06.2014г..

Поддържа се, че поради това че до 11.06.2019г. същински изпълнителни действия, прекъсващи давността не са предприети, то давността е изтекла към тази дата. В този смисъл развити са съображения, че дори и да има извършени изпълнителни действия след 11.06.2019г., годни да прекъснат давността, същите са без правно значение, тъй като ще са извършени след като давността вече е била изтекла, а правото на взыскателя да събере по принудителен ред вземането си от длъжника е погасено. В настоящият случай изпълнителните действия- наложения запор върху трудовото възнаграждение и банковите сметки на длъжника на 03.08.2021г., са извършени след 11.06.2019г., т.е. са предприети са след като задължението е било вече погасено по давност.

При изложените съображения, поддържа се от ищцовата страна че последното валидно изпълнително действие, с което е била прекъсната давността спрямо вземането срещу ищеца, е извършено на 11.06.2014г. - датата на издаването на изпълнителен лист по ч.гр.д. № 976/2014г. на БлРС.

С ИМ са развити съображения относно момента от който ППВС № 3/18.11.1980г. е

преустановило действието си и започнало прилагането на ТР № 2/26.06.2015г., постановено по тълк. дело № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС, като се излагат доводи че Постановление 4 на Пленума на Върховния съд № 3/1980г. следва да се счита за изгубило сила, като ищецът се позовава на Решение 170/17.09.2018г. на ВКС, по дело № 2382/2017г. на ВКС, IV г.о. на ГК. Поддържа се от ищцовата страна, че дори и да се счете, че до датата на постановяване на Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015г. на ВКС по т.д. № 2/2013г., ОСГТК давността е била спряна и не е текла, тъй като е имало образувано изпълнително дело, то считано от дата 26.06.2015г. до 26.06.2020г. са изтекли 5 години, а изпълнителните действия прекъсващи давността са извършени едва през 2021г., поради което не са могли да прекъснат давността, която вече е била изтекла.

С ИМ, поддържа се от пълномощника на ищеца, че към датата на предявяване на настоящата искова молба, са изтекли повече от пет години, поради което вземането на кредита взискател- „К.И.И.“ ЕАД, срещу длъжника В. Д. Г., е погасено по давност съгласно чл. 110 ЗЗД, като погасени са както главното, така и акцесорното вземане.

В срока по чл. 131 от ГПК, постъпил е отговор на исковата молба от ответника, с който се оспорва предявения иск, като се поддържа становище за неоснователност и се иска отхвърлянето му. Претендират се разносните пред първата съдебна инстанция.

Поддържа се от ответника пред първоинстанционния съд, че въз основа на Договор за кредит № CREX-02862390 от 30.06.2012г., кредиторът „Б.П.П.Ф. има вземане срещу длъжника В. Д. Г., в качеството ѝ на кредитополучател, възникнало поради виновното неизпълнение на задължението за погасяване на получените суми по кредита, съгласно условията по сключения договор. Сочи се с писмения отговор, че поради неизпълнение на възникналите договорни задължения от страна на длъжника В. Д. Г., кредиторът се е снабдил със Заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 976/2014 г. по описа на Районен съд - Благоевград, въз основа на която е издаден изпълнителен лист от 11.06.2014г. Въз основа на молба на взискателя- "Б.П.П.Ф., на 16.03.2015г. е образувано изп. дело № 221/2015г. по описа на ЧСИ В.Т., с рег № 795, към КЧСИ, като въз основа на издадения изпълнителен лист е започнало принудително изпълнение срещу неизправния длъжник.

С отговора на ИМ, поддържа се становище от ответнике пред първоинстанционния съд, че по образуваното изпълнително дело № 221/2015г. по описа на ЧСИ В.Т., са били предприети редица изпълнителни действия, всяко от които прекъсва погасителната давност, поради което се оспорва предявения иск и се възразява че вземането не е погасено по давност.

Ответникът сочи в отговора на ИМ пред РС Благоевград, че с молбата си за образуване на изпълнително дело от 16.03.2015г., взискателят "Б.П.П.Ф., е възложил правомощията по чл.18 от ЗЧСИ на ЧСИ В.Т.. На тази дата е прекъсната погасителната давност, започнала да тече с издаването на изпълнителния лист, тъй като съгласно ТР от 26.06.2015г. по ТД № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС молбата за инициране на изпълнително производство, с която се възлагат на ЧСИ правата по чл. 18 ЗЧСИ, е редовна и води до прекъсване на теклата до момента погасителна давност.

Твърди се от ответника с отговора на ИМ също така, че на 29.05.2015г. до длъжника е била изпратена покана за доброволно изпълнение, съдържаща и уведомление за насрочен опис на движими вещи, за 27.07.2015г. На 15.02.2018г. е депозирана молба до ЧСИ по изп. дело № 221/2015г. на ЧСИ В.Т.- за конституиране на нов взыскател от цесионера- „К.И.И." ЕАД, което действие също прекъсва течащата относно вземането погасителна давност/Решение № 903265 от 20.07.2020г., постановено по в.ч.гр.д. 309/2020 по описа на ОС Благоевград/. С нея на съдебния изпълнител са били възложени правомощията по чл.18 от ЗЧСИ и е отправено искане за насрочване на опис на движими вещи. На 27.02.2019г. по изпълнителното дело е изпратена призовка за принудително изпълнение до длъжника с уведомление за насрочен опис на движими вещи за 13.05.2019г. На 07.06.2019г. отново е насрочен опис на движими вещи, като е изпратена призовка до длъжника. Сочи се с отговора на ИМ пред първоинстанционния съд, че във връзка с депозирана от взыскателя молба за извършване на справки, на 03.08.2021г. са били изпратени заповедни съобщения до работодателя „Б.“ ЕООД, О.Б.Б. АД и Ю.Б. АД.

Твърди се, че всички изброени и предприети изпълнителни действия по изп. дело № 221/2015г. на ЧСИ В.Т., са прекъснали течащата относно вземането погасителна давност, поради което погасителната давност за процесното вземане не е изтекла.

Поддържа се от ответника пред РС Благоевград становище, че в мотивите на т. 10 от ТР № 2 от 26 юни 2015г. по тълк. д. № 2/2013г., ОСГТК на ВКС се изтъква, че съгласно чл. 116, б. „в" ЗЗД давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането. ВКС приема че давността по време на висящото изпълнително дело, се прекъсва многократно, което става с „предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от взыскателя и или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от взыскателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ)...". Не е необходимо предприемането на действие от съдебния изпълнител в рамките на изпълнителния способ да е задължително успешно, за да се счита давността за прекъсната. Това следва от самата разпоредба на чл. 116, б. „в" ЗЗД, в която законодателят неслучайно си служи с думата „предприемане" на изпълнителни действия, а не „извършени" или друга подобна формулировка. Поддържа се, че самото насрочване на опис на движими вещи прекъсва давността, тъй като това е едно от изпълнителните действия на изпълнителния способ опис на движими вещи. Също така, всяко направено искане от страна на взыскателя за предприемане на изпълнителни действия прекъсва погасителната давност, тъй като съдебният изпълнител е длъжен да предприеме необходимото по изпълнение на искането. Евентуалното бездействие на съдебния изпълнител не следва да е санкция за взыскателя, тъй като с разпоредбата на чл. 433 ал.1 т. 8 от ГПК е предвидена в закона такава, но по личното бездействие на взыскателя.

В писмения отговор на исковата молба, поддържа се от ответника становище, че следва да се направи и категорично разграничение между перемпционния и давностния срок. Позицията се на Решение № 37 от 24.02.2021г. на ВКС по гр.д. № 1747/2020г.. IV г.о. на ГК, с докладчик председателят Борислав Белазелков. Поддържа се, че перемпцията е без правно

значение за прекъсването на давността. Тя е имала значение при действието на Постановление № 3/1980г. на Пленума на Върховния съд, тъй като до обявяването му за изгубило сила, новата давност е започвала да тече от прекратяването на изпълнителното дело и гражданите, съдът и всички други държавни органи са били длъжни да съобразяват поведението си с него." В настоящия случай, именно част от спора е дали настъпила перемпция по делото през 2016г., което е след отмяната на Постановление № 3/1980г. на Пленума на Върховния съд, може да прекъсне давността.

Сочи се с писмения отговор на ИМ от ответника, че с приемането на ТР № 2/26.06.2015г., постановено по тълк.д.№ 2/2013г. на ОСГТК на ВКС, на 26.06.2015г., ППВС № 3/18.11.1980г. е загубило сила, а същото е постановено по чл. 58 т. 1 ЗУС (отм), като с него е прието, че образуването на изпълнително производство прекъсва давността като по време на изпълнителното производство давност не тече. За действието във времето на тълкувателните актове липсва законова уредба, следователно за решаването му следва да се приложи съдебната практика като източник на правото. С писмения си отговор на ИМ, ответникът по делото застъпва становище пред РС Благоевград, основано на многобройна съдебна практика, че едва от 26.06.2015г. с ТР № 2/26.06.2015г. е дадено различно разрешение, като е прието, че в изпълнителното производство давността се прекъсва с всяко действие по принудително изпълнение, като от този момент започва да тече нова давност. Ответникът се позовава и на практиката на ЕСПЧ по приложението на чл. 6, пр. 1 Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи /КЗПЧОС/, обективизирана в решение от 19.02.2013 г. по жалба № 2834/2006 г. и в решение от 10.01.2019 г. по жалба № 48149/2009г., като твърди че в този случай приетото разрешение с ТР № 2/26.06.2015г., постановено по тълк. дело № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС, не може да има обратно действие и следва да се прилага само занапред.

Поради така изложеното становище, поддържа се от ответника с отговора на ИМ, че в настоящия казус, от образуване на изпълнително дело № 221/2015г. по описа на ЧСИ В.Т. на 16.03.2015г. до 26.06.2015г. когато е прието ТР № 2/26.06.2015г., постановено по тълк. дело № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС, следва да намери приложение ППВС № 3/18.11.1980г. и да се приеме че погасителна давност не тече, независимо дали има или няма извършени изпълнителни действия. Началния момент от който започва да тече погасителна давност е датата 26.06.2015г. на постановяване на ТР № 2/26.06.2015. Следователно, датата, на която вземането би се погасило по давност би била 26.06.2020г. Поддържа се от ответника, че в настоящия случай, в периода след 26.06.2015г. има извършени редица изпълнителни действия по образуването изп. дело № 221/2015г., които прекъсват погасителния давностен срок, поради което вземането на „К.И.И.“ ЕАД от длъжника В. Д. Г., основано на неизпълнение на задълженията по Договор за кредит № CREX-02862390, не е погасено по давност.

С писмения отговор на ИМ са наведени доводи, че на 20.12.2017г. между "Б.П.П.Ф. в качеството му на Цедент и „К.И.И.“ ЕАД, ЕИК *****, в качеството му на Цесионер, е бил сключен договор за цесия, по силата на който "Б.П.П.Ф. е прехвърлило вземанията си по

сключения с В. Д. Г. - Договор за кредит № CREX-02862390, на цесионера „К.И.И.“ ЕАД. Уведомяването на осн. чл. 99, ал. 4 от ЗЗД е неформален акт и като такова може да бъде извършено и от друго лице по изрично възлагане за това от цедента, в какъвто смисъл е установената съдебна практика с Решение по гр. дело № 5759/2014г., трето г. о., ВКС и търг. дело № 2352/2013г., второ т. о., ВКС, постановени по реда на чл. 290 ГПК (отм.). След като законът не изисква специална форма за действителност на уведомлението от цедента до длъжника за цедираното вземане, което може да бъде съобщено на длъжника и от лице по възлагане на цедента - такова лице може да бъде и цесионерът.

Сочи се писмения отговор на ИМ че въз основа на изрично пълномощно, предишният кредитор БНП П.П.Ф." (цедентът) е упълномощил „К.И.И.“ ЕАД, ЕИК *****, да уведоми от името на "Б.П.П.Ф. всички длъжници по вземания на "Б.П.П.Ф., които "Б.П.П.Ф. е цедирало, съгласно сключения Договор за цесия от 20.12.2017г. Предвид това и съгласно разпоредбата на чл. 99, ал. 3 и ал. 4 от ЗЗД, "Б.П.П.Ф., чрез пълномощника си „К.И.И.“ ЕАД, е изпратил Уведомление за извършеното прехвърляне на вземания до длъжника на представен от него адрес, а именно: гр. Благоевград, Кв. Е.. Изпратеното уведомление не е получено от В.Д. Миткова и се е върнало с отбелязване „непотърсено“, което е удостоверено с обратна разписка, надлежно оформена от служител на национален пощенски оператор „М.Е.с“ ООД, като копие от същата е приложена към настоящия отговор.

Поддържа се от ответника с отговора на ИМ през РС Благоевград, че ответното дружество е положило необходимата грижа гореописаното уведомление да достигне до знанието на В. Д. Г.. Искане се, в случай че решаващият състав приеме, че следва В. Д. Г. да бъде уведомена за извършеното прехвърляне на вземания, да бъде прието приложеното към настоящия отговор Уведомление за прехвърляне на вземания, като уведомление по смисъла на чл. 99 ЗЗД.

Съгласно практиката на ВКС, постановена по реда на чл. 290 ГПК, получаването на уведомлението за цесия в рамките на съдебното производство по предявен иск с предмет прехвърлено вземане, съставлява валиден способ за уведомяване на длъжника (Решение № 123 от 24.06.2013г. на ВКС по т.д. № 12/2009г., II т.о., ТК).

С обжалваното Решение № 92/25.02.2022г., постановено по гр.д. № 2473/2021г. по описа на РС Благоевград, първоинстанционният съд е отхвърлил предявения иск с правно основание чл. 439 ал.1 от ГПК като неоснователен, като е приел че независимо от това дали към настоящия казус е приложимо разрешението дадено с т. 10 от ТР № 2/26.06.2015г., постановено по тълк. дело № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС, или до приемането на цитираното ТР, приложимо е било разрешението прието с ППВС № 3/18.11.1980г., то след издаването на заповед за изпълнение и издаването на изпълнителен лист, от който момент е започнал да тече давностния срок, предприети са били по искане на вискателя или по почин на ЧСИ, редица същински изпълнителни действия по образуването изп. дело № 221/2015г. на ЧСИ В.Т., които са прекъсвали срока на погасителната давност и в нито един момент, не е изтекъл предвидения в чл. 110 от ЗЗД 5 годишен погасителен срок. Съставът на РС Благоевград е приел също така, че след образуването на изпълнителното дело на 16.03.2015г. по искане на вискателя, в продължение на две години не са били поискани от

взискателя никакви изпълнителни действия, поради което към дата 27.07.2017г., на основание чл. 433 ал.1 т. 8 от ГПК е настъпила перемпция, поради което изпълнителното производство е погасено по право и са били налице основанията за неговото прекратяване от ЧСИ. Съдът обаче е съобразил разрешенията приети с Решение № 34/24.02.2021г. на ВКС по гр.д. № 1747/2020г. на IV гр.о. на ГК, според което кагато по изпълнителното дело е направено искане от взискателят за нов изпълнителен способ, след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ, като дължи подчинение на представения пред него от взискателят изпълнителен лист, като в този случай единствената правна последица от настъпилата перемпция е че старото изпълнително дело е прекратено по право и ЧСИ следва да оповести това прекратяване, както и да образува ново изпълнително дело. Искането на взискателят за прилагането на нов изпълнителен способ прекъсва давността, независимо дали ЧСИ е образувано ново изпълнително дело или е отказал образуването на такова. В тази насока изложени са съображения в мотивите на обжалвания съдебен акт, че насъпването на перемпцията е без правно значение за прекъсването на давността, тъй като се касае за два института с различна правна природа. В обобщение- първоинстанционният съд е приел, че по изп. дело № 221/2015г. на ЧСИ В.Т. са предприети редица изпълнителни действия, годни да прекъснат давността, като в нито един момент срока на погасителната давност по чл. 110 от ЗЗД не е изтекъл, поради което е приел че предявения иск по чл. 439 ал.1 от ГПК е неоснователен и е отхвърлил същия.

Недоволна от постановеното решение, длъжникът ищец В. Д. Г., чрез пълномощника по делото адв. В.У., е депозирала въззивна жалба срещу решението на РС Благоевград, въз основа на която е образувано производството пред въззивната съдебна инстанция.

Въз основа на анализа на събраните по делото доказателства пред първата съдебна инстанция, в тяхната съвкупност и взаимовръзка, настоящият въззивен състав на ОС Благоевград, приема за установено и доказано от фактическа страна следното:

Установява се от писмените доказателства по делото, че „Б.П.П.Ф., ЕИК *****, като кредитодател и В.Д. /Митова/Г., като кредитополучател са обвързани от валидно сключен Договор за кредит № CREX-02862390, по който кредиторът е бил изправна страна, а кредитополучателят не е изпълнил задължението си за погасяване на получения кредит. Въз основа на депозирано заявление пред РС Благоевград, „Б.П.П.Ф., ЕИК *****, се е снабдил със Заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 976/2014 г. по описа на Районен съд – Благоевград, въз основа на която е бил издаден изпълнителния лист от 11.06.2014г., срещу длъжника В.Д. Миткова, с ЕГН *****, с адрес гр. Благоевград, ж. к. “Е. за вземане на "Б.П.П.Ф., със седалище и адрес на управление : гр. С., район "М.", ж. к. "М." 4, Б.П. С., сг. 14, с ЕИК *****, представлявано от М.Ж.М.Ф., чрез пълномощника юрисконсулт Д.И.В, за следните суми:

- сумата от 752.98лв.- главница по предоставен кредит, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК- 15.05.2014г. до окончателното ѝ изплащане;

-сумата от 127.57лв.- такса обработка по кредита;

-сумата от 94.13лв.- мораторна лихва за периода 04.01.2013г.- 25.04.2014г.;

-сумата от 325.00лв.- разноси в производството за внесена държавна такса и юрисконсултско възнаграждение.

Образувано е въз основа на молба с вх. № 03166 от 16.03.2015г. от вискателя „Б.П.П.Ф., ЕИК *****- изп.дело № 221/2015г. по описа на ЧСИ В.Т., въз основа на представен пред ЧСИ изп. лист от 11.06.2014г. по ч.гр.д. № 976/2014г. по описа на РС Благоевград и изпълнителен лист от 11.06.2014г., издаден по ч.гр.д. № 981/2014г. по описа на РС Благоевград. С молбата по чл. 426 от ГПК, вискателят е поискал осъществяване на изпълнителни действия, като е възложил на ЧСИ, правомощията по чл. 18 ал. 1 ЗЧСИ- сам да определя начина на изпълнението.

До длъжника по изп. дело № 221/2015г. на ЧСИ В.Т.- въззивницата по настоящото дело В. Д. Г., е изпратена покана за доброволно изпълнение, връчена и лично на 07.06.2015г. Видно от съдържанието на уведомлението, със същото е насрочен опис на движими вещи на длъжника на 27.07.2015г. от 15:30 ч. Съобщение за насрочения опис е изпратено и до съпруга-недлъжник.

Видно от Протокол от 27.07.2015г. на ЧСИ В.Т. по изп. дело № 221/2015г., описът на движими вещи не е извършен и е отсрочен, поради неплащане на дължимите такси от вискателят по делото.

Видно е от събраните пред първоинстанционния съд писмени доказателства, че с молба с вх. № 03089 от 15.02.2018г., депозирана по изп. дело № 221/2015г. до ЧСИ В.Т., направено е искане от „К.И.И.“ ЕАД/ответник по настоящото дело/, на основание чл. 429 ГПК да бъде конституиран като вискател, в качеството му на цесионер на „БНП П.П.Ф." АД, въз основа на сключен Договор за прехвърляне на вземания от 2012-2017г., приложен към молбата ведно с пълномощно и потвърждение за извършената цесия. Видно е от представено с молбата уведомление, изпратено до длъжника за извършената цесия, същото не е било връчено редовно. С молбата за конституиране молителят е поискал постъпилите и постъпващите суми да му бъдат превеждани по посочена банкова сметка. С молбата си новият вискател е поискал да се извърши опис на движими вещи, както и на основание чл. 18 ал. 1 ЗЧСИ е възложил на ЧСИ сам да определя начина на изпълнението.

С Разпореждане от 27.02.2019г. е конституиран на осн. чл. 429 от ГПК, като вискател по изп.д. № 221/2015г. по описа на ЧСИ В.Т.- „К.И.И.“ ЕАД.

До длъжника-ищец в настоящото производство е изпратено уведомление за насрочен опис на движими вещи на 13.05.2019г. Същото не е връчено до датата на описа, поради което с Протокол от 13.05.2019г. ЧСИ е отсрочил описа, поради нередовно уведомяване на длъжника.

ЧСИ е изпратил до длъжника уведомление за извършена цесия, което е връчено по реда на чл. 47 ал. 5 от ГПК на 25.07.2019г.

До длъжника в изпълнителното производство- В. Д. Г., е изпратено и уведомление, с което същата е уведомена за конституирането на новия взыскател, както и за насрочен опис на движими вещи на 05.08.2019г. от 11.00ч. Същото е връчено по реда на чл. 47 ал. 5 от ГПК на 25.07.2019г.

С Протокол от 05.08.2019г. ЧСИ е отсрочил насрочения опис, поради невнасяне на авансови такси от взыскателят по делото.

Видно е от представеното пред първоинстанционния съд в заверен препис изп. дело № 221/2015г. на ЧСИ В.Т., на 22.01.2020г. „К.И.И.“ ЕАД, в качеството му на нов взыскател, е поискал да бъдат извършени справки за сключени между длъжника- В. Д. Г. и телекомуникационните дружества- договори за телекомуникационни услуги.

На 01.07.2021г. по изп. дело № 221/2015г. е постъпила молба до ЧСИ В.Т., подадена от взыскателят- „К.И.И.“ ЕАД, с искане за бъде направена справка в ТД на НАП за валидно сключени договори на името на длъжника В. Д. Г., данни за осигурител, декларирано движимо или недвижимо имущество и/или банкови сметки, като е направено *искане за налагане на заповест* на получаваното от длъжника трудово възнаграждение или върху МПС, както и след справка в РБСС към БНБ за разкрити банкови сметки на името на длъжника- *да бъде наложен заповест върху откритите банкови сметки* на името на В. Д. Г..

На 03.08.2021г. е изпратено заповестно съобщение за наложен заповест на трудово възнаграждение на длъжницата В. Д. Г., до работодателя й „Б.“ ЕООД, връчено на 27.09.2021. С писмо вх. № 29763/07.10.2021г. работодателя е отговорил, че лицето е назначено на минимална работна заплата и на основание чл. 446 ал. 1 и ал. 2 ГПК размерът на заплата не позволява да се прави удържа.

На 03.08.2021г. ЧСИ, на основание чл. 507 ГПК, е изпратил заповестно съобщение за наложен заповест на банковата сметка на длъжника до „ОББ“ АД, получено на 17.09.2021г., както и до „Ю.Б.“ АД, получено от него на 15.09.2021г., като са получени и отговори на основание чл. 508 ГПК от третите задължени лица.

До длъжника В.М. е изпратено съобщение за наложен заповест на всички банкови сметки и върху трудовото възнаграждение, връчено на 24.09.2021г.

Въззивната инстанция в изпълнение на правомощията си по чл. 269 от ГПК, като съобрази оплакванията във въззивните жалби, както и доводите на насрещната страна с отговора на жалбатите, намира следното от правна страна:

При извършване на служебна проверка по реда на чл. 269 ГПК, настоящата инстанция констатира, че обжалваното решение е валидно постановено, от съдебен орган, функциониращ в надлежен състав и в пределите на правораздавателната власт на съда, изготвено е в писмена форма и е подписано от съдебния състав, който го е постановил, а с оглед пълния обхват на обжалването е и процесуално допустимо.

Делото е с предмет предявен отрицателен установителен иск по чл. 439 от ГПК.

Първоинстанционният съд при осъществяване на решаващата си дейност, правилно е квалифицирал същия, въз основа на фактическите твърдения и правните доводи, изведени от

ищеца с искова молба, като е приел иска за разглеждане, след като е счел че е процесуално допустим, а исковата молба е редовна.

С предявяването на иска по чл. 439 ал. 1 от ГПК, длъжникът оспорва изпълнението, като съгласно чл. 439 ал.2 от ГПК искането може да се основава само на факти настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Предявеният иск е по своята правна природа отрицателен установителен иск и има за цел да отрече съществуването на изпълняемото право, като длъжникът ищец може в рамките на образуваното гражданско производство да наведе всички правопогасяващи, правоотлагащи и правопрекратяващи възражения, основани на факти, непреклюдирани в производството по издаване на изпълнителното основание.

Кредиторът вискател по настоящото дело черпи правата си от неоспорено от длъжника с възражение по чл. 414 от ГПК, претендирано от заявителят по реда на чл. 410 от ГПК вземане, произтичащо от неизпълнено задължение на длъжника за погасяване на сумата получена по договор за кредит, за което е издадена Заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 976/2014г. по описа на РС Благоевград. Когато срещу издадената заповед за изпълнение не е подадено възражение по чл. 414 от ГПК и не е предявен иск по чл. 422 от ГПК от кредитора за установяване на вземането по съдебен ред, заповедта за изпълнение влиза в сила- по аргумент на чл. 416 от ГПК, като въз основа на нея се издава изпълнителен лист.

Следователно изпълнителното основание се ползва със стабилитет, който по правни последици може да бъде приравнен на влязло в законна сила съдебно решение. Влязлата в сила заповед за изпълнение формира сила на пресъдено нещо и установява с обвързваща за страните сила, че претендираното вземане съществува, след като не е било оспорено в срока за подаване на възражение по чл. 414 ал. 2 от ГПК от длъжника. От момента на изтичането на срока за подаване на възражение от длъжника, заповедта за изпълнение влиза в законна сила и от този момент, неоспореното вземане става изискуемо, поради което от този момент започва да тече и срока на погасителната давност по чл. 110 от ЗЗД. С влизането в сила на заповедта за изпълнение е прекъсната погасителната давност за вземане на кредитора, като считано от тази дата за почва да тече нова 5 годишна погасителна давност. /Решение № 34/24.02.2021г. на ВКС по гр.д. № 1747/2020г. на IV гр.о. на ГК/

За да бъде уважен предявения отрицателен установителен иск по чл. 439 ал. 1 от ГПК, в процесуална тежест на ищеца е да установи по делото при пълно и главно доказване, че след приключването на заповедното производство, в рамките на образуваното изпълнително производство, са настъпили фактите на които основава исковата си претенция- погасяване на вземането по давност, което би довело и до погасяване на установеното изпълняемо право на ответника кредитор.

Ищецът по настоящото дело е предявил отрицателен установителен иск, с който се търси защита- установяване по съдебен ред недължимост на вземането на заявеното с исковата молба правно основание- изтекла погасителна давност по чл. 110 от ЗЗД, доказването на което би имало погасяващ ефект по отношение на възможността за продължаване на принудителното изпълнение. Поради изложеното съществен за изхода по делото е въпроса

извършени ли са в рамките на образуваното изпълнително производство действия от съдебния изпълнител, годни да прекъснат срока на погасителната давност, както и дали същата е изтекла към момента на предявяването на иска по чл. 439 от ГПК пред съда.

Съгласно чл. 116 б. „в“ от ЗЗД, давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането. Изпълнителният процес обаче не може да съществува сам по себе си. Той съществува само доколкото чрез него се осъществяват един или повече конкретни изпълнителни способности. За разлика от спирането на давността чрез предявяване на иск или възражение за вземането/чл. 116 б. „б“ ЗЗД/, в изпълнителното производство няма спиране на давността, нито отпадане на ефекта от прекъсването. Приема се че при изпълнителният процес давността се прекъсва многократно- с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния изпълнителен способ/независимо дали прилагането му е поискано от вискателя и/или е предприето по инициатива на ЧСИ, по възлагане от вискателя по реда на чл. 18 ал.1 от ЗЧСИ/.

В т. 10 от ТР № 2/26.06.2015г., постановено по тълк. дело № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС е направено ясно разграничение между същинските изпълнителни действия, годни да прекъснат давността, от подготвителните изпълнителни действия, които не водят до нейното прекъсване. Не са основания за прекъсване на давността и неуспешните изпълнителни действия, още повече тогава когато те не са извършени по вина на вискателят, който е длъжен с активното си поведение да поддържа висящността на изпълнителния процес- като внася съответните такси и разноски за извършването на изпълнителните действия, както и своевременно прави искания за повтаряне на неуспешно изпълнените действия и прави искане за прилагането на нови изпълнителни способности, при изчерпване възможностите на вече поисканите такива.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на обжалваното решение, а по допустимостта- в обжалваната му част. По останалите въпроси съдът е ограничен от оплакванията наведени с въззивната жалба, като дължи отговор на всички въпроси, относими към предмета на делото и правнорелевантни за изхода на спора.

Основният довод наведен с въззивната жалба по делото е, че в хода на изпълнителното производство е настъпила перемпция по смисъла на чл. 488 ал.1 т. 8 от ГПК, като изпълнителното производство е било прекратено по право и в този случай нито едно от предприетите изпълнителни действия преди прекратяване на изпълнителното поради перемпция, няма да е валидно. Причината за това е обезсилването на тези действия по право с обратна сила, поради което същите не биха могли да произведат материалноправни или процесуалноправни последици относно погасителната давност, на осн. чл. 116 б. „в“ от ЗЗД. Поддържа се от жалбоподателят чрез неговия процесуален пълномощник ,че ако е налице прекратяване на изпълнителното производство по право поради перемпция, тогава не би могло да има никакви валидни изпълнителни действия по смисъла на т. 10 от ТР № 2/26.06.2015г., постановено по тълк. дело № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС, които да са

прекъснали погасителната давност и тя е изтекла към момента на предявяването на иска по чл. 439 от ГПК пред съда. Така последното валидно изпълнително действие, годно да прекъсне давността е издаването на изпълнителен лист- на 11.06.2014г., а последващото същинско изпълнително действие- налагането на запор върху банковите сметки и трудовите задължения на длъжника от 27.09.2021г., е без правно значение, тъй като същото е извършено след като погасителния 5 годишен срок по чл. 110 от ЗЗД е бил вече изтекъл.

Въззивният състав на ОС Благоевград, намира доводите наведени с жалбата по делото за неоснователни, поради следните съображения:

При разглеждането на възраженията за погасителна давност, наведени от ищеца като основание при предявения отрицателен установителен иск по чл. 439 ал.1 от ГПК, във връзка с въпроса за настъпила перемпция, въззивният съд съобрази, че перемпцията по чл. 488 ал. 1 т. 8 от ГПК е *без значение за погасителната давност*, а с това – и за фактите, релевантни по предявения иск по чл. 439 ГПК. Следва да бъде направено съществено разграничение между института на погасителната давност и този на перемпцията. Общото между двата правни института е, че едни и същи факти могат да имат значение както за перемпцията, така и за давността. *Двата правни института обаче са различни и имат различни правни последици.* Давността изключва правото на принудително изпълнение /но пред съдебния изпълнител длъжникът, включително ипотекарният, не може да се позове на нея и съдебният изпълнител не може да я зачете/. Перемпцията не го изключва. Обратно, тя предполага неудовлетворена нужда от принудително изпълнение, но въпреки това съдебният изпълнител е длъжен да зачете перемпцията /Решение № 37/24.02.2021г. по гр.д. № 1747/2020г. ВКС, IV-то ГО/. Следователно в настоящия казус твърденията на жалбоподателя за изтеклият срок по чл. 488 ал. 1 т. 8 ГПК в хода на изпълнителното производство и настъпването на перемпцията, нямат отношение към въпроса за изтичането на срока за погасителната давност, предмет на исковата претенция на ищеца по настоящото дело./Решение № 93 от 17.05.2021г. на ВКС по гр. д. № 2766/2020г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Г.М./.

В Решение № 257/30.04.2020г. по гр.д. № 694/2019г. на ВКС, III-то отд. се приема, че "... последиците при перемпция по чл. 433 ал. 1 т. 8 ГПК са *от процесуален характер* – изпълнителният лист не губи характера си на изпълнително основание, а материалното право на вискателя продължава да съществува. Съгласно чл. 116, б. "в" ЗЗД давността се прекъсва във всички случаи от момента на предприемане на действия за принудително изпълнение и то независимо от по-нататъшната съдба на тези действия. Перемирането е основание за прекратяване на процесуалното правоотношение по изпълнителното производство, но то не заличава ефекта от предприетите принудителни действия /резултатни или безрезултатни/, с които е прекъсната давността за изпълняемото право. Този ефект се запазва и се отчита при възражение за изтекъл давностен срок. Обезсилването на изпълнителните действие има значение за процеса на принудително изпълнение, но няма ефект върху материалните права на страните. Погасителната давност е институт на материалното право".

В решение № 37/24.02.2021г. по гр.д. № 1747/2020г. на ВКС, IV-то ГО се приема, че "Перемпцията е без правно значение за давността. Общото между двата правни института е, че едни и същи факти могат да имат значение както за перемпцията, така и за давността. Това обаче са различни институти с различни правни последици: давността изключва принудителното изпълнение, но пред съдебния изпълнител длъжникът не може да се позове на нея и съдебният изпълнител не може да я зачете, а перемпцията не го изключва – обратно, тя предполага неудовлетворена нужда от принудително изпълнение, но въпреки това съдебният изпълнител е длъжен да я зачете. "

Доводите наведени с въззивната жалба по настоящото дело, са основание на недопустимо смесване на два различни правни института- на перемпцията и на погасителната давност, без да се държи сметка че перемпцията е без правно значение за давността. /Решение № 34/24.02.2021г. на ВКС по гр.д. № 1747/2020г. на IV гр.о. на ГК/ Тя е имала значение при действието на ППВС № 3/18.11.1980г., тъй като до обявяването му за изгубило сила, новата давност е започвала да тече от прекратяването на изпълнителното дело и съдът и всички правни субекти са били задължени да се съобразяват с него. В настоящия случай изп.дело № 221/2015г. по описа на ЧСИ В.Т., е било образувано по молба на вискателя на 16.03.2015г., а ТР № 2/26.06.2015г., постановено по тълк. дело № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС е започнало да се прилага след 26.06.2015г., като *перемпцията е настъпила по време на действието на цитираното ТР*. Ето защо въззивният съд намира, че за изхода по настоящото дело, въпроса за това има ли обратно действие ТР № 2/26.06.2015г., постановено по тълк. дело № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС, за което е образувано и тълк.д. № 3/2020г. по описа на ВКС, Гражданска и Търговска колегия/по което все още няма произнасяне на съда/, е без правно значение. Поради това и същият няма да бъде разискван от въззивния състав на съда в мотивите към настоящия съдебен акт.

Когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство за събиране на паричното вземане е прекратено по право на осн. чл. 433 ал. 1 т. 8 ГПК, а новата погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. „*Валидно изпълнително действие*“ в смисъла, разяснен с т.10 от ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк.д. № 2/2013 г. ОСГТК на ВКС, означава действие за принудително събиране на паричното притезание, предприето от съдебния изпълнител по редовна молба за изпълнение. Редовна е молбата за изпълнение, в която вискателят е посочил изпълнителен способ за осребряване на имуществото на длъжника (чл. 426 ал. 2 ГПК), включително когато първоначалната ѝ нередовност е била поправена в срок, както и молбата при възлагане по чл. 18 ЗЧСИ. Действието за принудително изпълнение, предприето въз основа на редовната молба, е валидно в смисъла на тълкувателния акт и прекъсва погасителната давност за паричното притезание, съгласно чл. 116, б. „в“ ЗЗД. Основанието по чл. 116, б. „в“ ЗЗД не изисква изпълнителните действия да са част от изпълнителен способ, приключил с осребряване на имуществото на длъжника преди настъпилата перемпция по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, нито трети лица да са придобили права поради запори и възбрани, наложени преди

перемпцията.

Аргументът произтича пряко от чл. 116, б. „в“ ЗЗД, но и логически. Добавянето на допълнителни условия към това основание за прекъсване на погасителната давност, които не произтичат от фактическия състав на разпоредбата, неоправдано ограничава приложното ѝ поле, а е тълкуване *contra legem*. Действително, когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, а основанието за прекратяване на изпълнителното дело по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК е настъпило по силата на закона, съдебният изпълнител служебно вдига наложените запори и възбрани, а всички други предприети изпълнителни действия за принудително събиране на паричното притезание се обезсилват по право, с изключение на тези по приключените изпълнителни способности, от които трети лица са придобили права (напр. купувачите от публичната продажба) и на редовността на плащанията, извършени от трети задължени лица. В този случай погасителната давност ще се счита за прекъсната с последното валидно извършено изпълнително действие по смисъла на т. 10 от ТР № 2/26.06.2015г., постановено по тълк. дело № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС, без значение дали същото е извършено преди настъпването или след настъпването на перемпцията. / Решение № 3 от 04.02.2022г. на ВКС по гр.д. № 1722/2021г. на IV г.о. на ГК/.

Служебното задължение на съдебния изпълнител и обезсилването на предприятиите изпълнителни действия, като законни последици на перемпцията, не се съотнасят към основанието по чл. 116, б. „в“ ЗЗД. Фактическият му състав е осъществен. Настоящият състав споделя решение № 37/24.02.2021 г. по гр.д. № 1747/2020 г. на ВКС, IV-то ГО. Перемпцията е без правно значение за давността. Общото между двата правни института е, че едни и същи юридически факти могат да имат значение както за перемпцията, така и за давността.

Така в настоящия случай за валидно изпълнително действие, извършено въз основа на редовна молба на вискателя от 16.03.2015г., с която на ЧСИ са възложени правомощията по чл. 18 ЗЧСИ, като е образуването на изп.дело № 221/2015г. по описа на ЧСИ В.Т., с Постановление от 18.04.2015г. Предприето е изпълнително действие от страна на съдебния изпълнител, по смисъла на чл. 116 б. „в“ от ЗЗД, което е прекъснало давността, започнала да тече със стабилизирането на Заповедта за изпълнение по ч.гр.д. № 976/2014 г. по описа на РС Благоевград, поради неподаване на възражение по чл. 414 от ГПК от длъжника В.Д. /Митова/Г.. Искането на вискателят за прилагането на определен изпълнителен способ/каквото по своята същност е и възлагането по чл. 18 ЗЧСИ/, въз основа на редовна молба по чл. 426 от ГПК, прекъсва давността, а самото извършване на действието от съдебния изпълнител/постановлението за образуването на изп. дело/ ще прекъсне давността, но с ефекта на поискването му, освен ако осъществяването е забавено по причина за която вискателя отговаря./Решение № 34/24.02.2021г. на ВКС по гр.д. № 1747/2020г. на IV гр.о. на ГК/ Ето защо в настоящия случай следва да се счете, че прекъсването на давността е извършено с молбата за образуване на изп. дело от 16.03.2015г., а не с постановлението на ЧСИ за образуването на същото от 18.04.2015г.

Установява се от материалите по изп.дело № 221/2015г. по описа на ЧСИ В.Т., приети като писмени доказателства по настоящото дело, че след образуването на изпълнителното дело на 16.03.2015г., съдебният изпълнител е извършил проучване на имущественото положение на длъжника, изпратил е покана за доброволно изпълнение до длъжника и неговия съпруг и е насрочил опис на движими вещи в жилището на В. Д. Г., все подготвителни действия на съдебния изпълнител, които съгласно т. 10 от ТР № 2/26.06.2015г., постановено по тълк. дело № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС, не са годни нито да прекъснат срока на давността, нито имат отношение към въпроса за настъпване на перемпцията по чл. 433 ал.1 т. 8 от ГПК.

Насрочения опис на движими вещи не е извършен, по вина на взыскателят, тъй като видно от Протокол от 27.07.2015г., взыскателят не е предплатил дължимите такси за извършването на изпълнителното действие. След като изпълнителното действие, макар и поискано редовно от длъжника, не е било извършено по негова вина/поради невнасяне на дължимите такси/, то не се касае за валидно изпълнително действие, което да прекъсне давността.

Когато взыскателят не е поискал извършването на определени изпълнителни действия в продължение на две години и през този период не е съдействал на съдебния изпълнител за тяхното извършване, при делегирани правомощия по чл. 18 от ЗЧСИ, то изпълнителното производство е прекратено по право на осн. чл. 433 ал.1 т. 8 от ГПК, като за ЧСИ остава задължението да прогласи прекратяването му. Въззивният състав на съда намира, че в този случай поради непредприемане на никакви действия от страна на взыскателя по изп.дело № 221/2015г. по описа на ЧСИ В.Т., същото е прекратено по право и поради перемпция към дата 16.03.2017г. Поради изложените вече по-горе правни съображения, настъпването на перемпцията е без правно значение за погасяването на изпълнителното основание по давност. Същото е настъпило при действието на ТР № 2/26.06.2015г., постановено по тълк. дело № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС и поради това, перемпцията не води до прекъсване на давността по смисъла на чл. 116 б. „в“ от ЗЗД, за да започне да тече срока на нова погасителна давност.

Постъпила е на 15.02.2015г. молба от „К.И.И.“ ЕАД, с искане до съдебния изпълнител по изп.дело № 221/2015г. по описа на ЧСИ В.Т., за конституиране на нов взыскател на мястото на първоначалния такъв, поради сключен договор за цесия и прехвърляне на вземането. С молбата поискано е от новия цесионер повторно извършване на опис на движими вещи, находящи се в дома на длъжника. С Разпореждане от 27.02.2019г. ЧСИ В.Т. е конституиарала на осн. чл. 429 от ГПК- цесионера „К.И.И.“ ЕАД, като нов взыскател по изп.дело № 221/2015г. по нейния опис.

Съгласно чл. 116, б."в" от ЗЗД, давността се прекъсва с предприемане на същински действия по принудително изпълнение. Такива действия представляват пряко насочените към събиране на вземането действия, т. е. такива действия, които са пряко насочени към имуществената сфера на длъжника с цел удовлетворяване на съдебно признатото право на взыскателя. Настоящият въззивен състав на ОС Благоевград счита, че подадената молба пред съдебния изпълнител на 15.02.2015г. за конституиране на „К.И.И.“ ЕАД като нов взыскател, поради извършена цесия и съответно с конституирането му с разпореждане от 27.09.2019г.

на ЧСИ В.Т., *не съставлява валидно изпълнително действие* съгласно т. 10 от ТР № 2/26.06.2015г. по т.д. № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС, което да води до прекъсване на давността и от тази дата да е започнала да тече нова давност.

Въззивният съд счита, че конституирането на „К.И.И.“ ЕАД като нов взыскател по изпълнителното дело, на мястото на първоначалния взыскател, не води до прекъсване на давността, тъй като в случая не е налице присъединяване на кредитор по смисъла на чл. 456 от ГПК, каквато хипотеза е визирана изрично в т. 10 на ТР № 2/26.06.2015г. по т.д. № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС, а е налице заместване на кредитор поради настъпило частно правоприемство- цесия, което не може да ползва ответника като действие по присъединяване на взыскател, годно да прекъсне давността. Напротив в случая е налице хипотеза на заместване на първоначалния кредитор по силата на настъпило частно правоприемство по смисъла на чл. 429 ал. 1 от ГПК и новия взыскател се ползва от извършените до момента изпълнителни действия.

Отделно следва да бъдат изложени съображения, че конституирането на нов взыскател по делото, не съставлява изпълнително действие насочено към имуществената сфера на длъжника, с цел удовлетворяване на взыскателя за съдебно признатото му вземане. След като не се касае за същинско изпълнително действия по смисъла на т. 10 от ТР № 2/26.06.2015г., постановено по тълк. дело № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС, молбата за конституирането на взыскател по изп.дело № 221/2015г. по описа на ЧСИ В.Т. от 15.02.2018г. и конституирането на новия взыскател с разпореждане на съдебния изпълнител от 27.09.2019г., не прекъсва давността, започнала да тече с последното валидно изпълнително действие- образуването на изпълнителното дело по молба на първоначалния взыскател от 16.03.2015г.

С Разпореждане от 27.02.2019г. на съдебният изпълнител по изп.дело № 221/2015г. по описа на ЧСИ В.Т. и изпратено уведомление до длъжника, пристъпено е към принудително изпълнение и насрочено извършване на опис на движими вещи в жилището на длъжника. С Протокол от 13.05.2019г. ЧСИ е отстрочил провеждането на опис на движими вещи, поради нередовното уведомяване на длъжника. С ново разпореждане на ЧСИ Воилана Тозева от 07.06.2019г. е насрочен нов опис на движими вещи в дома на длъжника за 05.08.2019г. И това изпълнително действие е останало неизвършено. Видно от Протокол от 05.08.2018г., опис е отсрочен и не се е състоял, тъй като взыскателят не е предплатил определените му от ЧСИ авансови такси за насроченото изпълнително действие. Така извършените от съдебният изпълнител подготвителни действия/насрочване на описи/, както и неуспешните опити за извършване на самото изпълнително действие- опис на движими вещи в дома на длъжника, според настоящия състав на ОС Благоевград, *не съставляват валидни изпълнителни действия* по смисъла на т. 10 от ТР № 2/26.06.2015г., постановено по тълк. дело № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС, поради което същите не са били годни да прекъснат срока на погасителната давност, за да започне да тече нова погасителна давност.

С молба с вх. № 18769/01.07.2021г. депозирана от новоконституирани взыскател „К.И.И.“ ЕАД, до съдебния изпълнител по изп.дело № 221/2015г. по описа на ЧСИ В.Т., поискано е

извършването на действия по нов изпълнителен способ- налагане на заповор върху банковите сметки, трудовите възнаграждения и МПС на длъжника. Молбата на вискателят е редовна, като със заповорни съобщения до длъжника от 03.08.2021г. ЧСИ В.Т. е наложила заповори върху трудовото възнаграждение, върху вземанията и банковите сметки на длъжника В. Д. Г..

Изложени са въче правни съображения по настоящото дело, че перемпцията е без правно значение за давността по чл. 116 б. "в" от ЗЗД. Когато по изпълнителното дело е направено искане за нов способ, след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител *не може да откаже да изпълни искания нов способ*- той дължи подчинение на представения и намиращ се у кредитора изпълнителен лист. Единствената последица от настъпилата перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново- отделно изпълнително дело, тъй като старото е вече прекратено по право. Новото искане на свой ред прекъсва давността- независимо от това дали съдебният изпълнител е образувал или не ново изпълнително дело/последното може да е основание само за негова дисциплинарна отговорност/, но във всички случаи ЧСИ е длъжен да приложи искания изпълнителен способ.

В настоящия случай макар да не е прекратил производството по изпълнителното дело и да не е образувал ново- ЧСИ В.Т. е наложила заповори върху трудовото възнаграждение, вземанията и банковите сметки на длъжника В. Д. Г.. Налагането на заповор или възбрана в изпълнителното производство, съгласно т. 1 от ТР № 2/2013г. на ВКС ОСГТК, съставлява насочване на изпълнителнието върху отделен имуществен обект на длъжника, като същото съставлява валидно изпълнително действие прекъсващо давността, по смисъла на т. 10 от ТР № 2/26.06.2015г., постановено по тълк. дело № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС, тъй като с него започва осъществяването на принудата в изпълнителния процес- длъжникът започва да търпи ограничение в правната си сфера- неговите актове на разпореждане със заповораното имущество, стават непотивопоставими на първоначалния и на присъединените вискатели по делото./ Решение № 34/24.02.2021г. на ВКС по гр.д. № 1747/2020г. на IV гр.о. на ГК/

Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ от вискателя, прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудителното изпълнение. Поради изложените съображения от фактическа и правна страна, молбата за налагане на заповор върху имуществото на длъжника от 01.07.2021г. е била годна да прекъсне давността, след което да започне да тече нова годност, но към датата на депозирането на молбата *пред съдебния изпълнител, изпълнителното основание за вземането е било вече погасено по давност, тъй като е бил изтекъл предвидения в разпоредбата на чл. 110 от ЗЗД – 5 годишен срок от последното валидно изпълнително действие на ЧСИ*. На практика след образуването на изп. дело № 221/2015г. по описа на ЧСИ В.Т., по молба на първоначалния вискател от 16.03.2015г., извършено с постановление от 18.04.2015г., не е извършено друго валидно изпълнително действия от страна на ЧСИ В.Т., по молба на вискателя, а по- късно и по молба на новоконституирания вискател, което да е прекъснало давността, като 5 годишния давностен срок по преценка на въззивния

състав на ОС Благоевград, е изтекъл на 16.03.2020г. Предприетите валидни изпълнителни действия, след изтичането на петгодишния срок и погасяването на вземането на посоченото в заповедта за изпълнение изпълнително основание, са без правно значение, тъй като същите са извършени след като вземането е било погасено по давност.

Предявеният иск по чл. 439 ал.1 от ГПК е доказан и основателен, а въззивната жалба, срещу решението на първоинстанционния съд, с което иска е бил отхвърлен е основателна и следва да бъде уважена, макар и по съображения различни от доводите изложени в нея.

Доколкото правните изводи на въззивната инстанция не съвпадат с тези на първоинстанционния съд, на осн. чл. 271 ал.1 от ГПК, обжалваното решение на РС Благоевград е неправилно и необосновано от събраните доказателства и същото следва да бъде изцяло отменено, като вместо това следва да бъде постановено от ОС Благоевград ново решение, с което предявения иск с правно основание чл. 439 ал.1 от ГПК да бъде уважен като доказан и основателен.

С оглед на изхода от делото пред първата съдебна инстанция и пред настоящата въззивна съдебна инстанция, следва да бъде осъден „К.И.И.“ ЕАД, да заплати на В. Д. Г., сумата 500лв.- за адвокатски хонорар и сумата 250лв. за държавна такса за разноските пред първата съдебна инстанция, както и сумата 400лв. за адвокатски хонорар и 125.00лв. за държавна такса за разноските пред въззивната съдебна инстанция.

Възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение на пълномощника на В. Д. Г., наведено с отговора на въззивната жалба по реда на чл. 78 ал. 5 от ГПК, въззивният състав на ОС Благоевград намира за неоснователно, доколкото размера на адвокатското възнаграждение е договорен между страните, близо до предвидения минимум в наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, а делото се отличава с фактическа и правна сложност.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 92/25.02.2022г., постановено по гр.д. № 2473/2021г. по описа на РС Благоевград, като НЕПРАВИЛНО и вместо това, постановява:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на „К.И.И.“ ЕАД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр. С., п.к. 1336, р-н Л. бул. П.В. № 21, Б.Ц. „Л.“, ет. 2, че В. Д. Г., ЕГН *****, с адрес гр. Благоевград, ж.к. „А.М.“, *****, не дължи поради изтекла погасителна давност, сумата от общо 1 654,32лв., представляваща сумите по изпълнителен лист от дата 11.06.2014г., издаден по ч.гр.д. № 976/2014г. по описа на РС Благоевград, както следва: - сумата от 752,98лв. представляваща главница по предоставен кредит по Договор за кредит № CREX-02862390;- сумата от 354,63лв. представляваща законната лихва считано от датата на депозиране на заявлението по чл. 410 ГПК - 15.05.2014г. до датата на депозиране на настоящата искова молба; - сумата от 127,57лв. представляваща такса за обработка на

кредит; - сумата от 94,14лв. представляваща мораторна лихва за периода от 04.01.2013г. до 25.04.2014г.; - сумата от 325 лв. представляваща разноси и юрисконсултско възнаграждение; като всички суми са предмет по изп. д. № 221/2015 г. на ЧСИ В.Т..

ОСЪЖДА „К.И.И.“ ЕАД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр. С., п.к. 1336, р-н Л. бул. П.В. № 21, Б.Ц. „Л.“, ет. 2, да заплати на В. Д. Г., ЕГН *****, с адрес гр. Благоевград, ж.к. А.М., *****, сумата 500лв./петстотин лева/- за адвокатски хонорар и сумата 250лв./двеста и петдесет лева/ за държавна такса за разноските пред първата съдебна инстанция, както и сумата 400лв./четиристотин лева/ за адвокатски хонорар и 125.00лв./сто двадесет и пет лева/ за държавна такса за разноските пред въззивната съдебна инстанция.

Решението на съда не подлежи на обжалване, по аргумент на чл. 280 ал. 3 т. 1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____